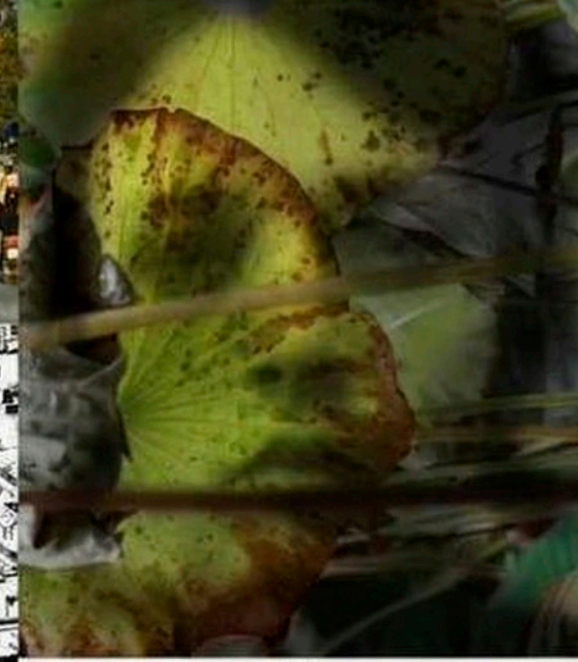
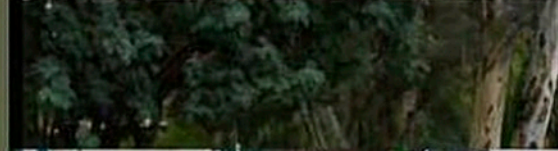

18-22 May, 2026

FROM GREY TO GREEN PHOTOEXHIBITION

Τμήμα Μουσικών Σπουδών, ΕΚΠΑ-MUSIC DEPARTMENT NKUA

Ανδριτσοπούλου Νάνσυ

Η σειρά «Από το Γκρι στο Πράσινο» γεννιέται σε χώρους όπου το πράσινο «θυμάται τον εαυτό του».

Όπου το τσιμέντο καλύπτει το έδαφος και τα δέντρα κόβονται, αφήνοντας πίσω τους σιωπηλά ίχνη, η φύση δεν πεθαίνει. Γίνεται μνήμη. Μια μνήμη που επιμένει, αναπνέει κάτω από το γκρι, περιμένοντας τη στιγμή να επιστρέψει.

Οι φιγούρες κινούνται σαν να βρίσκονται σε μια άγνωστη τελετουργία. Αγγίζουν, κρατούν, επαναλαμβάνουν χειρονομίες που μοιάζουν αρχαίες, σαν να προσπαθούν να θυμηθούν έναν κόσμο πριν από την απώλεια. Δεν είναι ούτε αθώες ούτε ένοχες. Είναι μέρος της ίδιας πληγής.

Το τοπίο γίνεται σώμα. Το κομμένο δέντρο στέκεται ταυτόχρονα ως υπόλειμμα ζωής και ως πυρήνας δυνατότητας. Μέσα σε αυτό, η υπόσχεση της συνέχειας παραμένει.

Ανάμεσα στο γκρι και το πράσινο δεν υπάρχει μόνο αντίθεση. Υπάρχει ένα πέρασμα. Μια αργή, σχεδόν ανεπαίσθητη μετάβαση.

Εδώ κατοικεί η ελπίδα. Όχι ως βεβαιότητα, αλλά ως επιμονή.

Αντωνάτος Παύλος

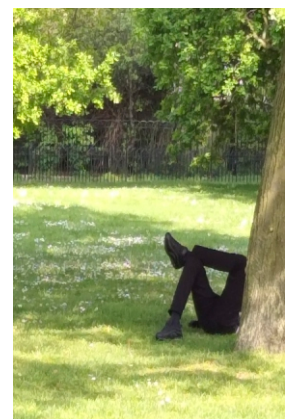
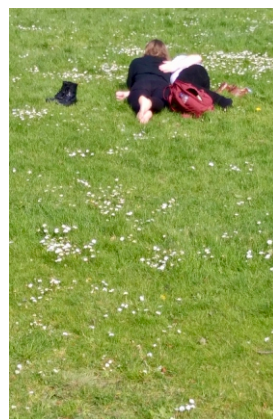

Το γκρι της πόλης δεν είναι απλώς ένα οπτικό καθεστώς, είναι ένας τρόπος κατοίκησης του κόσμου, ένα πεδίο όπου το σώμα αποσύρεται από την αναγεννησιακή εμπειρία και μετατρέπεται σε φορέα εντατικών λειτουργιών, ενταγμένο σε ρυθμούς ανοίκειους, σε ρυθμούς που οργανικά δε του ανήκουν. Η αστική γκριζα καθημερινότητα οργανώνει μια συνθήκη αποσωματοποίησης. Εντός αυτής της συνθήκης το σώμα απλά στέκεται, απλά κινείται, απλά εργάζεται, απλά παράγει, απλά σπάνια αναγεννησιακά εγκαθίσταται και σπάνια αρμονικά ακουμπά. Μέσα σε αυτό το καθεστώς, η χειρονομία/σωματοκινησιολογία της κατάκλισης, το να κείται δηλαδή το σώμα στο πράσινο φρέσκο γρασίδι, αποκτά ριζικά μια ιδιαίτερη και διαφορετική σημασιολογία. Δεν είναι μια μικρή, απλή και ασήμαντη πράξη ανάπαυσης, αλλά είναι μια μικρή αναστολή της καθημερινής και επιβεβλημένης γκριζας κανονικότητας. Είναι μια σιωπηλή άρνηση της κατακόρυφης οργάνωσης της γκριζας πόλης, της στάσης που επιβάλλει σωματική εγρήγορση, έλεγχο, πλήρη εποπτεία και εντατική επιτήρηση. Το σώμα, που κείται/ξαπλώνει, αποσύρεται από την στενή/στεγνή παραγωγικότητα και επανεισέρχεται σε μια κατάσταση αναγεννησιακής έκθεσης. Τα τέσσερα φωτογραφικά έργα της παρούσας φωτογραφικής έκθεσης υπό το γενικό τίτλο "από το Γκρι στο Πράσινο" αρθρώνονται γύρω από αυτή ακριβώς τη μετάβαση, από το σώμα-λειτουργία στο σώμα-βίωμα. Τα εν λόγω έργα αποτυπώνουν ανθρώπινες μορφές/υπάρξεις, μοναχικές ή συμπλεγματικές, που κείτονται στο πράσινο γρασίδι, όχι ως ειδυλλιακές εικόνες "αρκαδικής" αναψυχής, αλλά ως πεδία επαναδιαπραγμάτευσης της σχέσης μεταξύ σώματος και περιβάλλοντος/πρασίνου.

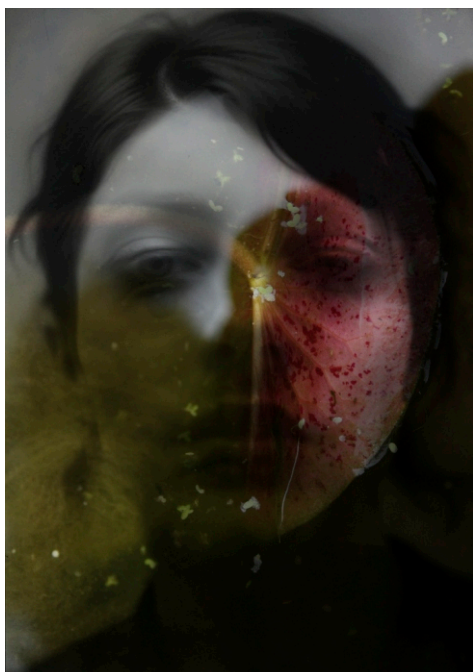
Το πράσινο εδώ, δε λειτουργεί απλώς ως ενδυματικό φόντο, αλλά ως επιφάνεια υποδοχής, ως υλικό που δέχεται το βάρος του ταλαιπωρημένου από το γκρι της πόλης σώματος και ταυτόχρονα το μετασχηματίζει. Η επαφή με αυτό δεν είναι ουδέτερη, είναι ουσιαστικά μια διαδικασία ανταλλαγής, το σώμα αφήνεται, βυθίζεται, σχεδόν παραδίδεται, και μέσα από αυτή την παράδοση ενεργοποιείται μια μορφή ενσώματης γνώσης, σχεδόν δυσερμήνευτης. Η κατάκλιση επί του πρασίνου, εντός της φύσης διακόπτει την καθεστεινική γκριζα γεωμετρία της ανυπόφορης πόλης. Εάν το γκρι οργανώνεται κάθετα σε τοίχους, όγκους και ανυψώσεις, το πράσινο εισάγει μια οριζοντιότητα, μια άλλη χωρικότητα, όπου το σώμα δεν αντιπαράκειται στο (με το) περιβάλλον, αλλά εφάπτεται αρμονικά σε (με) αυτό. Αυτή η οριζοντιότητα δεν είναι απλώς μορφολογική, είναι κατά βάσει υπαρξιακή. Είναι η αποδοχή της βαρύτητας, της ευθραυστότητας και εν τέλει της θνητότητας.

Στο επίπεδο της αντίληψης, τα προκείμενα φωτογραφικά έργα δε συλλαμβάνουν καταγραφικά σώματα σε ανάπαυση, αλλά συγκροτούν ένα πεδίο όπου η διάκριση μεταξύ υποκειμένου και πρασίνου κόσμου καθίσταται λίαν αμύσημη. Το σώμα δε στέκεται απέναντι στο πράσινο τοπιακό περιβάλλον, αλλά ενσωματώνεται σε αυτό. Το πράσινο παύει να είναι "περιβάλλον" και συστήνεται ως συν-παρουσία. Μέσα από αυτή τη συνθήκη, το πράσινο αναδύεται ως διαμεσολαβητής μιας διαφορετικής χρονικότητας. Ο χρόνος της κατάκλισης δεν είναι ο χρόνος της γκριζας πόλης, είναι ένας χρόνος ουσιαστικής επιβράδυνσης, διάχυσης, σχεδόν ολιστικής αναστολής. Είναι ένας χρόνος όπου η εμπειρία δεν κατευθύνεται προς ένα παραγωγικό αποτέλεσμα, αλλά εκτείνεται ως αναγεννησιακή διάρκεια. Η ψυχοθεραπευτική διάσταση αυτής της σχέσης δεν έγκειται σε μια άμεση ίαση, αλλά σε μια ιδιόμορφη μετατόπιση της συνείδησης. Το σώμα που ξαπλώνει στο πράσινο γρασίδι επιτρέπει στον εαυτό του, το υλικό του γίγνεσθαι, να εκτεθεί όχι μόνο στο περιβάλλον, αλλά και στη δική του εσωτερικότητα. Το πράσινο λειτουργεί ως ένα "μεταξύ", ένας μεταβατικός χώρος όπου το τραύμα της γκριζας αποξένωσης και αλλοτρίωσης δεν εξαφανίζεται, αλλά καθίσταται αισθητό, και άρα διαπραγματεύσιμο, διαχειρίσιμο με επουλωτική προοπτική. Η πόλη, υπό αυτή την οπτική, δεν αναιρείται απαραίτητα, μα παραμένει παρούσα ως υπόστρωμα και ως πλαίσιο. Το γκρι δεν εξαφανίζεται, μα υποχωρεί στιγμιαία, επιτρέποντας στο πράσινο να αναδυθεί ως δυνατότητα. Αυτή η συνύπαρξη συγκροτεί ένα ιδιόρρυθμο πεδίο, όπου το ανθρώπινο σώμα καλείται να επανατοποθετηθεί.

Το ερώτημα που τίθεται εδώ δεν είναι απλώς εάν μπορούμε να επιστρέψουμε στο πράσινο της φύσης, αλλά εάν μπορούμε να επανεκπαιδευτούμε το σώμα μας στο να αισθάνεται, να ακουμπά χωρίς να κατέχει, να βρίσκεται χωρίς να λειτουργεί. Η αναγεννησιακή ατραπός από το γκρι στο πράσινο δεν είναι μια φυγή, είναι μια πράξη ιδιόμορφης επανακατοίκησης, μια διαδικασία μέσω της οποίας το σώμα ανακτά τη δυνατότητα να είναι παρόν, όχι ως γκριζο κέντρο ελέγχου, αλλά ως πράσινη επιφάνεια σχέσης.

Λάσκαρη Έφη

Στο πλαίσιο της έκθεσης «Από το Γκρι στο Πράσινο», τα πορτρέτα αυτά λειτουργούν ως ορατά ίχνη μιας εσωτερικής και συλλογικής μετατόπισης. Δεν απεικονίζουν μια ολοκληρωμένη κατάσταση, αλλά μια διαδικασία: τη στιγμή όπου το ανθρώπινο υποκείμενο και το περιβάλλον παύουν να διαχωρίζονται και αρχίζουν να συνδιαμορφώνονται.

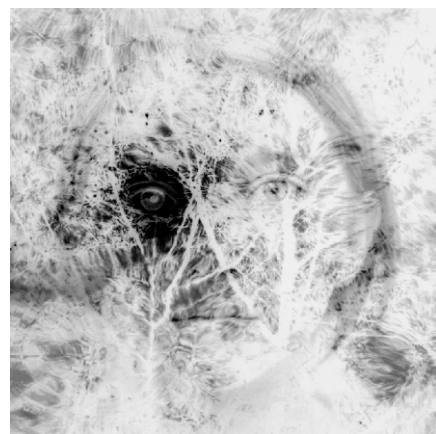
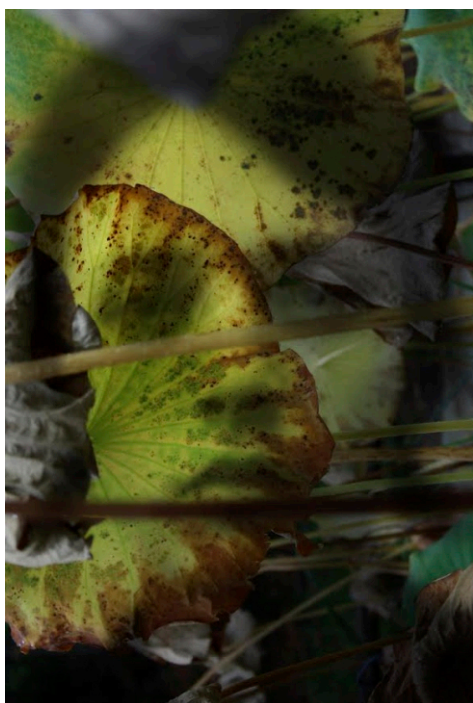
Το πράσινο και τα φυτά εδώ δεν εμφανίζονται ως διακοσμητικά στοιχεία αλλά ως ενεργή δύναμη που επαναπροσδιορίζει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον χώρο, το σώμα μας και την κοινότητα.

Η επιλογή παρουσίασης των πορτρέτων σε μορφή σημαιοπανου στον συγκεκριμένο χώρο του κτηρίου αποτελεί συνειδητή χωρική και εννοιολογική χειρονομία. Τα έργα απομακρύνονται από τη λογική του τοίχου και του εκθεσιακού πλαισίου και εισέρχονται στον κοινό, ορατό από όλους χώρο του Πανεπιστημίου, μετατρέποντας τον ίδιο τον άξονα του κτηρίου σε ενεργό πεδίο θέασης και εμπειρίας.

Τα σημαιοπανα, αναρτημένα κατακόρυφα και ορατά από όλους τους ορόφους, λειτουργούν ως "ενδιάμεσες μορφές": βρίσκονται ανάμεσα στο μέσα και το έξω, στο σταθερό και το κινούμενο, στο ανθρώπινο και το φυσικό. Η κίνησή τους από τον αέρα, η διαρκής μεταβολή του φωτός και η διαφορετική οπτική γωνία από κάθε επίπεδο του κτηρίου καθιστούν την εικόνα μη στατική — ένα έργο σε συνεχή μετάβαση. Επιπλέον, η επιλογή του σημαιοπανου ως υλικού φέρει δημόσιο και συμβολικό χαρακτήρα. Δεν πρόκειται για διακοσμητικά αντικείμενα, αλλά για εικόνες-δηλώσεις: πρόσωπα που δεν «εκτίθενται», αλλά συνυπάρχουν με την αρχιτεκτονική και την καθημερινή κίνηση της ακαδημαϊκής κοινότητας. Το πορτρέτο μετατρέπεται σε πεδίο εγγραφής της φύσης, της φθοράς και της μνήμης, όπως ακριβώς το πράσινο εγγράφεται μέσα στον αστικό ιστό.

Ο χώρος εδώ λειτουργεί ως τόπος μετάβασης και συλλογικής εμπειρίας. Τα έργα δεν απευθύνονται σε έναν θεατή αλλά σε πολλαπλά βλέμματα ταυτόχρονα — φοιτητών, διδασκόντων, επισκεπτών — καθιστώντας τη θέαση μια πράξη κοινή και όχι ιδιωτική.

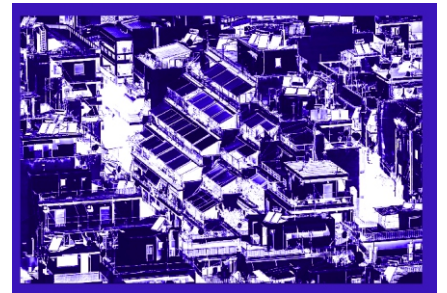
Κάθε όροφος προσφέρει μια διαφορετική ανάγνωση, υπογραμμίζοντας ότι η σχέση με τον χώρο και τη φύση δεν είναι ενιαία, αλλά πολυεπίπεδη."

Παπαγγελής Άγγελος

Στην πόλη που ζω, που φωτογραφίζω πολλά χρόνια, που αγαπώ και μου αρέσει, που την ζω από κοντά, την κοιτάζω από μακριά, από ψηλά, που θα ήθελα να έχει περισσότερο πράσινο, που το περισσότερο πράσινο είναι αυτό από τις τέντες στα μπαλκόνια, να είναι πιο όμορφα τα σπίτια, να είναι οι δρόμοι καλύτεροι, μεγαλύτεροι, που θα ήθελα όλα τα μπαλκόνια να έχουν μια βουκαμβίλια, μια ελιά, μια δάφνη, ένα γιασεμί, μια λεμονιά, μια τριανταφυλλιά, ένα βασιλικό, ένα δυόσμο και μια ρίγανη κι ας πέφτουν τα φύλλα, κι ας γεμίζει το μπαλκόνι και ο δρόμος με τα φύλλα.

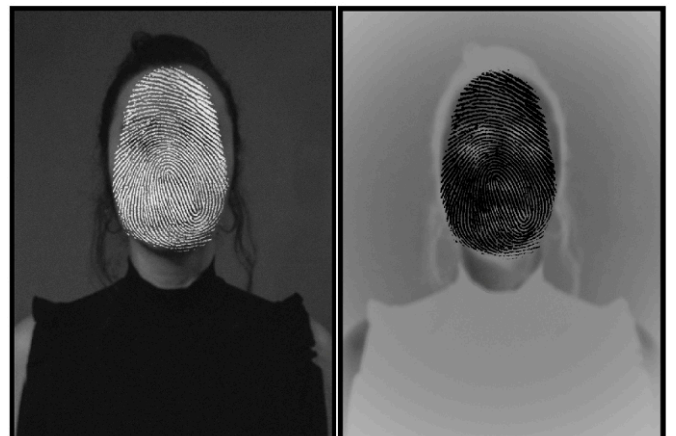
Αυτή η προσδοκία της αφύσικης καθαρότητας μας κάνει μη ανθρώπους, σαν κάτι που δεν πονάει, δεν γελάει, δεν πεθαίνει.

Πάτρα Ρούλα

Στην καλλιτεχνική μου πρακτική, το γυναικείο σώμα λειτουργεί ως καμβάς και πεδίο αποδόμησης των κοινωνικών συμβάσεων. Στη σειρά Selfing, η φωτογραφική πράξη μετατρέπεται σε μια βιωματική διαδικασία αυτοπροσδιορισμού, εστιάζοντας στην εσωτερική ανάγκη για εξαγνισμό από στερεότυπα και καταπιεστικές δομές που ορίζουν τη θηλυκή ύπαρξη. Στο πλαίσιο της έκθεσης «Από το Γκρι στο Πράσινο», το έργο συνομιλεί με την έννοια της αστικής ασφυξίας. Το «Γκρι» εδώ δεν ορίζεται μόνο από το τσιμέντο της πόλης, αλλά από την ψυχολογική πίεση και τον εγκλωβισμό της ταυτότητας μέσα σε αυστηρά κοινωνικά πλαίσια. Οι εικόνες -με τα πρόσωπα που πιέζονται κάτω από τεχνητά περιβλήματα και τις κατακερματισμένες μορφές- αποτυπώνουν το σημείο της μέγιστης έντασης, τη στιγμή της ασφυξίας ακριβώς πριν από την «αναπνοή». Το Selfing λειτουργεί ως η απαραίτητη μετάβαση. Είναι η πράξη της ατομικής φαντασίας που αποζητά να διαρρήξει το γκριζό περιβλημα των κοινωνικών προκαταλήψεων, αναζητώντας έναν ζωτικό, «πράσινο» χώρο ελευθερίας. Μέσα από αυτή τη μετα-φωτογραφική προσέγγιση, το σώμα γίνεται ο τόπος όπου ξεκινά η νοητική μετακίνηση και η επιστροφή σε μια αυθεντική, ελεύθερη ύπαρξη.

Σακάρη Ματένια

Άνθρωπος και φύση: Μια μεταβαλλόμενη σχέση

Η σύνδεσή μας με τη φύση, σχέση αρχέγονη και θεμελιώδης, μα ταυτόχρονα ασταθής και μεταβαλλόμενη. Μια σχέση αλληλεπίδρασης που εκφράζεται φωτογραφικά μέσα από την παρουσία, την απουσία, το αποτύπωμα.

Αρμονία, αποξένωση, σύγκρουση, ανάγκη επανασύνδεσης και ισορροπίας· Αντιφατικές όψεις που αναδεικνύουν την ανάγκη να ιδωθεί το φυσικό περιβάλλον όχι ως δεδομένο, αλλά ως ζωντανός οργανισμός που περιλαμβάνει τον άνθρωπο.

Ο φυσικός κόσμος δεν είναι σκηνικό, ούτε η φωτογραφία απλή καταγραφή. Η πολυπλοκότητα αυτής της σχέσης υπερβαίνει τα όρια της καλλιτεχνικής έκφρασης και οδηγεί σε διαχρονικό προβληματισμό για το κοινό μέλλον.

Ο άνθρωπος δεν βρίσκεται στο κέντρο της φύσης, αλλά είναι αναπόσπαστο κομμάτι της. Η αποσύνδεση αποσταθεροποιεί το οικοσύστημα, στο οποίο ανήκει και ο ίδιος, ενώ η επαφή με τον φυσικό κόσμο αφυπνίζει τις αισθήσεις, καλλιεργεί την εσωτερική γαλήνη και οδηγεί σε μια πιο συνειδητή και αυθεντική ζωή.

Η επανασύνδεση με τη φύση δεν είναι επιλογή· είναι αναγκαιότητα.

MATENIA.SAKARI

Από το Γκρι στο Πράσινο

Από την ακινησία της πόλης προς την αναπνοή της

Η έκθεση «Από το Γκρι στο Πράσινο» γεννήθηκε από την ανάγκη να φανταστούμε ξανά τον αστικό χώρο — όχι ως πεδίο περιορισμού, αλλά ως τόπο συνύπαρξης, ροής και ζωής. Το πράσινο, άλλοτε περιθωριακό στοιχείο ανάμεσα στα κτίρια, γίνεται εδώ πρωταγωνιστής. Μία υπόμνηση πως η φύση δεν έχει χαθεί, αλλά περιμένει να της επιτρέψουμε να επιστρέψει.

Η έκθεση αυτή, επιδιώκει να αναδείξει τη σημασία του πρασίνου στις αστικές περιοχές και να ευαισθητοποιήσει την ακαδημαϊκή κοινότητα και το ευρύτερο κοινό σε ζητήματα περιβάλλοντος και βιώσιμης ανάπτυξης. Μέσα από τη φωτογραφική τέχνη, αναζητούμε τρόπους να νοηματοδοτήσουμε εκ νέου τη σχέση μας με τον αστικό χώρο και τη φύση.

Το «Από το Γκρι στο Πράσινο» δεν είναι μόνο τίτλος — είναι κάλεσμα. Κάλεσμα να μετακινηθούμε: πρώτα νοητικά, έπειτα συλλογικά. Να δούμε ξανά το δέντρο, το πάρκο, το κομμάτι ουρανού ανάμεσα στις πολυκατοικίες, όχι ως εξαίρεση αλλά ως δυνατότητα. Οι φωτογραφίες λειτουργούν ως ίχνη αυτής της μετακίνησης, ως μάρτυρες μιας αλλαγής που μπορεί να ξεκινήσει από μια μεμονωμένη χειρονομία και να εξελιχθεί σε κοινό όραμα.

Η έκθεση στηρίζεται σε εκείνη τη στιγμή της απρόβλεπτης μετάβασης — όταν μια πράξη ατομικής φαντασίας μεταμορφώνεται σε συλλογική εμπειρία. Τα έργα δεν περιορίζονται σε τοίχους και κάδρα, αλλά απευθύνονται άμεσα· μιλούν, προκαλούν, συνδέουν. Μέσα από φωτογραφίες, performances, θεατρικές δράσεις, αναγνώσεις, επιστημονικές συζητήσεις και μουσικές εκδηλώσεις, δημιουργείται ένας χώρος ανοικτού διαλόγου — μια κοινή αναπνοή ανάμεσα στο έργο και τον θεατή. Το «πράσινο» εδώ δεν είναι μόνο χρώμα, αλλά state of mind, μια πρόταση για να ξανασκεφτούμε τον χώρο, την κοινότητα, τον τρόπο που κατοικούμε την πόλη.

Αν η τέχνη μπορεί να αλλάξει κάτι, είναι γιατί μας υπενθυμίζει ότι η αλλαγή αρχίζει πάντοτε από μια ματιά — από τη στιγμή που κάποιος βλέπει αλλιώς.

Από το γκρι στο πράσινο, λοιπόν: μια μετάβαση που ξεκινά μέσα μας.

Τζέννυ Τσουμπρή

Επιμελήτης Έκθεσης «Από το Γκρι στο Πράσινο»

From Gray to Green

From the city's stillness to its very breath

The exhibition "From Grey to Green" was born out of the need to reimagine urban space—not as a field of constraint, but as a place of coexistence, flow, and life. The green, once a marginal element squeezed between buildings, now claims center stage; a reminder that nature is not lost, but awaits our permission to return.

This exhibition seeks to highlight the importance of greenery in urban areas and to sensitize both the academic community and the wider public to issues of environment and sustainable development. Through photographic art, we search for new ways to redefine our relationship with the cityscape and with nature.

"From Grey to Green" is more than just a title—it's an invitation.

An invitation to shift: first mentally, then collectively. To see the tree, the park, the sliver of sky between apartment blocks, not as exceptions but as possibilities. The photographs serve as traces of this transition, witnesses to a change that may begin with a single gesture and evolve into a shared vision.

The exhibition is grounded in that moment of unpredictable transition—when an act of individual imagination transforms into collective experience. The works are not confined to walls and frames; they reach out, speak, challenge, and connect. Through photographs, performances, theatrical acts, readings, scientific discussions, and musical events, a space of open dialogue is created—a shared breath

between the artwork and the viewer.

Here, "green" is not just a color, but a state of mind, a proposal to reconsider space, community, and the way we inhabit our cities.

If art can change anything, it is because it reminds us that change always begins with a glance—with the moment someone sees differently. From grey to green, then: a transition that begins within us.

From grey to green, then:
a transition that begins within us.

Jenny Tsoumbri

Curator of the exhibition "From Grey to Green"

tidalflowart.com

ΓΕΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ:

AQUA PRO
MARINE
PROFESSIONALS